2900 J. O., Strålsnäs 8 kr; nr 2901 A. L. P., Järna 5 kr; nr 2902 G. P., Kvistbro 10 kr; nr 2903 I. P., Södertälje 3 kr; nr 2904 H. R. Arild 18 kr; nr 2905 E. R., Bankeryd 10 kr; nr 2906 H. R. O., Huaröd 5 kr; nr 2907 V. S., Jönköping 25 kr; nr 2908 N. S., Påläng 5 kr; nr 2909 O. S., Råneå 5 kr; nr 2810 K. S., Lit 5 kr; nr 2911 M. S., Kvidinge 50 kr; nr 2912 W. S., Nelhammar 35 kr; nr 2913 S. S., Stockholm 3 kr; nr 2914 O. T., Eslöv 12 kr; nr 2915 A. U., Rockneby 8 kr; nr 2916 I. S., Knivsta 8 kr; nr 2917 T. A., Karlshamn 8 kr; nr 2918 H. A., Kramfors 20 kr; nr 2919 H. A., Karlshamn 2 kr; nr 2920 D. A., Jonstorp 8 kr; nr 2921 M. A., L:a Harrie 10 kr; nr 2922 I. A., Stockholm 3 kr; nr 2923 E. A., Gate 5 kr; nr 2924 A. B., Örebro 5 kr; nr 2925 E. B., Glommersträsk 10 kr; nr 2926 E. A., Göteborg 20 kr; nr 2927 A. A., Nora st. 10 kr; nr 2928 G. B., Spånga 5 kr; nr 2929 F. B., Heby 3 kr; nr 2930 S. B., Motala 10 kr; nr 2931 R. B., Göteborg 10 kr; nr 2932 M. K. C., Högbynäs 3 kr; nr 2933 S. C., Göteborg 8 kr; nr 2934 E. L., Västerås 5 kr; nr 2935 A. E., Glommersträsk 3 kr; nr 2936 R. A. E., Mora 10 kr; nr 2937 A. E., Fittja 10 kr; nr 2938 A. E., Linköping 3 kr; nr 2939 A. E., Katrineholm 2 kr; nr 2940 A. E., Ulllersäter 5 kr; nr 2941 H. F., Vuollerim 8 kr; nr 2942 S. F., Jönköping 10 kr; nr 2943 H. G., Fridene 8 kr; nr 2944 B. H., Bredbyn 5 kr; nr 2945 H. H., Klippan 50 kr; nr 2946 A. H., Stockholm 8 kr; nr 2947 E. H., Göteborg 100 kr; nr 2948 L. J., Mariestad 8 kr; nr 2949 H. J., Vättersnäs 25 kr; nr 2950 Gm. A. J., Skövde E. F., 5 kr, H. I., 5 kr, K. S., 2:50, E. H., 3 kr, K. E., 2 kr, E. L., 10 kr, J. W., 10 kr; A. J., 12:50; nr 2951 H. J., Borås 3 kr; nr 2952 E. J., Sunne 8 kr; nr 2953 L. J., Uppsala 110 kr; nr 2954 A. J., Asklanda 10 kr; nr 2955 A. J., Mölndal 20 kr; nr 2956 H. J., Finspong 25 kr; nr 2957 E. K., Djursholm 10 kr; nr 2958 A. K., Toverum 3 kr; nr 2959 N. K., Påskallavik 5 kr; nr 2960 C. J. G. K., Hälsingborg 30 kr; nr 2961 T. K., Drottningskär 3 kr; nr 2962 A. L., Mariestad 3 kr; nr 2963 A. L. H., Vejbystrand 10 kr; nr 2964 S. och D. L., Flen 10 kr; nr 2965 A. L., Fågeltofta 3 kr; nr 2966 H. M., Kalmar 5 kr; nr 2967 C. N., Hälsingborg 3 kr; nr 2968 E. N., Härkeberga 3 kr; nr 2969 T. N., Jönköping 5 kr; nr 2970 N. N., Smedslätten 8 kr; nr 2971 C. N., Allerum 5 kr; nr 2972 J. N., Skillinge 10 kr; nr 2973 S. P., Ronneby 20 kr; nr 2974 O. P., Avesta 3 kr; nr 2975 A. P., Stabbarps gruva 3 kr; nr 2976 E. P., Axelvold 18 kr; nr 2977 N. P., Allerum 15 kr; nr 2978 R-t Höganäs 85 kr; nr 2979 E. S., Tyringe 3 kr; nr 2980 E. S., Ö. Ljungby 25 kr; nr 2981 M. S., Kisa 3 kr; nr 2982 A. S., Ödåkra 6 kr; nr 2983 C. S., Hunneryd, 18 kr; nr 2984 A. S., Västerås 5 kr; nr 2985 L. S., Finspong 3 kr; nr 2986 H. S., Finspong 3 kr; nr 2987 S. R. S., Mariefred 5 kr.

Ljusglimtar från Mongoliet

Prenumerationspris kr. 2:— per år.

Prenumeration sker genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1949

86696

5-9.

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 5	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Maj 1949

"Som i en moders famn"

»Isoleringen medför ju en hel del problem. Men då jag frestas till oro, komma löftena till mig med ny kraft och tröst. Ibland när jag vaknat om nätterna och tankarna kommit, har jag tänt lampan och läst i mitt gamla »Ljus på vägen», och så har något ord från Gud kommit och givit ljuvlig vila; så har jag kunnat somna och vila tryggt som ett barn i sin mors famn». (Ur ett brev från Må Mingan av Gerda Ollén.)

Missionärsbreven från norra Kina spegla i dessa dagar vitt skilda sinnesstämningar. Somliga vittna om oro, uppbrottsstämning, nära nog panik, inför alla krigsrykterna. Andra brev är fulla av frid, av stilla förtröstan. Dessa brevskrivare tala mest om det dagliga evangelisationsarbetet i byar och på gator och i de små kapellen; det är kampen om själarna — inte kampen mellan de två parterna i inbördeskriget — som tar deras hela uppmärksamhet i anspråk. Och när de tröttat ut sig i sin tjänargärning, »somna de tryggt som barn i sin moders famn», såsom här ovan berättas.

Lyckliga Jesu vittnen. Trosmänniskor. Herrens älskade. Våra förböner ska alltid omge dem.

Ensam med Gud

Till följe av det kinesiska inbördeskriget resa många missionärer hem. Men icke alla. Somliga föredra att stå ensamma kvar på fältet, ensamma med Gud. Delande ljuvt och lett med sina trosfränder bland de infödda. Det är risker, men de ta riskerna.

En av dessa missionärer är Asta Nikolausson, en 60 års gammal missionär, tillhörande Svenska Alliansmissionen. När kamraterna reste till kusten, stannade hon lugnt kvar. I brev hem, dagtecknat den 24 februari, berättar hon:

»Trots allt vi genomgått de sista månaderna har intet fattats oss. Nog har det understundom varit brydsamt, då såväl vi som våra medarbetare måste ha sina löner. Herren har dock öppnat oanade möjligheter. Han har alltid funnit utvägar att skaffa medel. Hur många bevis har jag icke haft på kinesernas kärlek och omtanke. Ofta fråga de, om jag behöver något, och de kristna från staden och byarna ha beslutat hjälpa oss, om medel icke kunna komma upp. Häromdagen kom en bibelkvinna och sade med tårar i ögonen: 'Ni ha stannat hos oss i vår nöd och lidit med oss, och det har varit sådan hjälp för oss.' Nästa dag sände hon och en annan kvinna höns, kött och annan mat. Det är värt komma hit ut för att se den omsorg de ha om oss. — Vi ha fortfarande väckelse här. Ha haft flera dopförrättningar under vintern. Om dagarna gå vi ut på gatorna, sjunga och vittna samt bjuda så folket till de troendes hem, där vi dagligen fått bedja med själar. Vi tacka Gud för de härliga tillfällena.»

Tidningen Trosvittnet berättar om denna trogna Herrens tjänarinna, att hon i dagarna firat sin 60-årsdag i stor frid, »ehuru omgiven av röda trupper». Sin mesta tid har hon tillbragt ute i byarna, där hon de senare åren öppnat 13 utstationer och predikoplatser i trakten kring Kweisue (nära mongolgränsen). De flesta av dessa är självunderhållande, och de kristna ha byggt sina egna kapell. Ett par hundra för detta hedningar, nu glada i tron på Frälsaren, se i henne sin älskade ledarinna, sin moder i Herren.

Och de tacka Gud för att hon under hemsökelsens och ångestens tid stannat kvar hos dem, delande deras betryck, stärkande deras tro, uppmuntrande dem med sin frimodighet.

Icke med ett ord vill man klandra dem som inför oroligheterna fly ur landet. Men bilden vore fattigare, om inte det funnes ett inslag även av sådana, som, lika Paulus, aktade allting — allting — ringa mot det att vinna själar för Kristus. Denna kvinnliga missionär har utsatt sig för risker, men riskerna, farorna ha hittills visat sig överdrivna. Men Paulus utsatte sig ständigt för hugg och slag, för fängelse och tortyr, blev i

allt behandlad som en missdådare. Och ändå fortsatte han. När han flydde, var det bara för att börja om i nästa stad, och drevs han bort även från den, förde han fram sitt stora budskap i en ny. Kristi kärlek tvingade.

Men Paulus var — kan man invända — en undantagsmänniska. Asta Nikolausson är väl också en undantagsmänniska. Men Gud vare lov för dem. Gud vare lov för dessa eldsjälar, som akta Kristi smälek för intet, ja, räkna till och med själva livet för intet, bara de få nåden att fullfölja sin gudagivna uppgift. Den kristna kärlekens ödmjuka bärare och bärarinnor. Den Korsfästes små tjänare och tjänarinnor.

Låt kärlet brista, låt dess nardus strömma,
var icke snål, bered din själ till fest.
Vad fröjdfullt överdåd! Låt kärlek tömma
sin bästa gärd för själens höge gäst.

Det är för övrigt icke bara några enstaka, som valt utvägen att trotsa riskerna. Kina Inlandmissionens främste ledare har nyligen deklarerat, att denna stora mission och dess många hundratals missionärer ej ämna fly ur landet. De ämna — tills de direkt utvisats — stanna på sina stationer, även om dessa äro förlagda till områden under röd regim. Motiveringen är märklig. »Gud har sänt oss hit; han har något för oss att uträtta här». Stilla, försynt, frimodigt ämna de bära fram det gamla budskapet nu som tillförne, budskapet om Honom, som dog för oss. Ensamma, men icke alldeles ensamma — ensamma med Gud.

Optimistiska tongångar

C. I. M:s ledare: »Vi stannar tills vi bli bortkörda»

Av missionär *Paul Eriksson.*

Lanchow 3 mars 1949.

I dag har jag studerat mongolskrift. Sedan for jag in till Anders Marthinsson som hyr ett rum för Bibelsällskapet inne i stan. Där fick jag en lektion i mongoliska. Vi läser Johannes evangelium. Då mr Williams kommer upp med den lastbil, som Bibelsällskapet köpt åt Anders i Shanghai, hoppas han

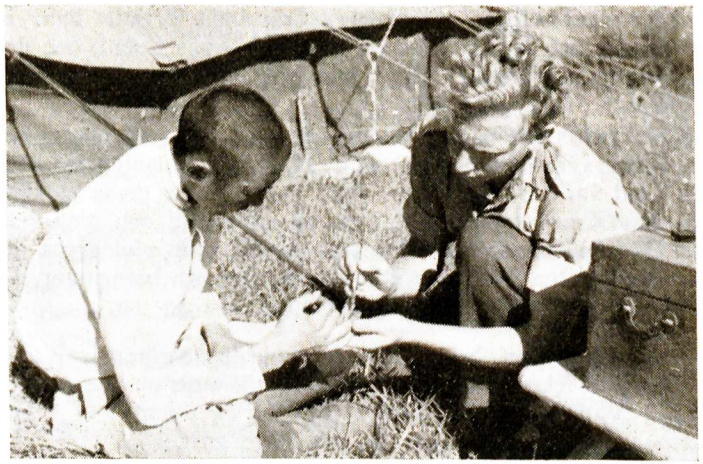

Paul Eriksson behandlar en sjuk.

kunna fara åt Kukunoor, där mongoler bo, och ta mig med, om Gud vill. Bed för oss!

Jag har just fått brev från en kinamissionär, som tror att det är bara fråga om månader, innan största delen av Kina är i de rödas hand, men att nordvästra Kina troligen kommer att stå sig längst. Troligen kan vi i Tsinhai arbeta i flera år utan att behöva räkna med någon röd fara. Enda frågan är ju om, i händelse Shanghai och Kanton faller, det då blir svårt med pengars uppsändande. Dock, vi få be Gud leda, och öppnar han vägen hit ut för våra kamrater och låter oss alla sedan komma upp till Mongoliet, vill han säkert bereda utvägar för underhållet.

Just nu fick jag höra vad Kina-Inland-Missionens ledare, biskop Houghton skrivit till Sekretariatet i C. I. M. Det är — framhåller han — Gud som kallat och lett oss ut hit, han vill ha något utfört. Kommunisterna vill ej ha missionärer här, men de högsta engelska och amerikanska diplomaterna är glada, om missionärerna stannar i de ockuperade områdena, så länge kommunisterna tillåter. Då kommunisterna driver ut oss, är det — framhåller biskopen — ej längre vi som överger fältet utan Gud, som låter oss lämna det, och då ska han säkert ordna så att vi kommer ut i den tid och på det sätt han vill. Ha vi fullgjort vårt arbete, får han ta ansvar för resten. Angående skolan i Kuling där flere hundra missionärsbarn vistas, säger de

högsta myndigheterna, att det är en lika trygg plats som någon annorstädes i fria Kina, och då Gud så underbart givit denna plats, tror vi det är Guds vilja att fortsätta». Så långt biskopsbrevet. Detta är ju långt frimodigare toner än brev från Hongkong, men det brukar alltid så vara. Anders Marthinsson brukar säga: »Det är underbart att vara häruppe och se huru optimistiskt C. I. M. ser på läget. Det ger oss liksom ny luft under vingarna».

Ja, det är gott att vi har Gud att gå till i allt och att han leder oss på rätta vägar för sitt namns skull.

Hälsa nu så varmt till alla, alla.

Er tillgivne
P. E—n.

En resa Må Mingan—Paotow

Hoppfulla erfarenheter

Av missionär *Elsa Bengtsson.*

Kou-yang vintern 1949.

Edvin Bohlin, Erintjin och jag reste för en tid sedan ner till Paotow för att ta' reda på situationen där. Det var inte lockande att ge sig ut mitt i värsta vinterkylan för att komma till en stad, övergiven av utlänningar, men när Gud ordnade så kärleksfullt med kameler och sällskap, så kunde vi inte annat än ge oss i väg med gott mod.

Vi startade i strålande vinterväder. Stäppen och bergen var alldeles snöklädda. Mongoliet kan vara obeskrivligt vackert. Vi njöt av härligheten omkring oss.

Vi kom upp under dagens lopp till den karavan vi skulle resa ihop med. Det är tre mongoler, som går ner för provinsens räkning.

Första natten bodde vi i ett kinesrum. Hustrun var sjuk, så Edvin fick ge henne lite medicin, som de var så tacksamma för. En stackars ensam yngling, som var kock hos en kineshandlare, kom dit på stapplande ben. Ansiktet var märkt av sjukdom, och bägge benen var översållade med otrevliga sår. Utan förband i vinterkylan! Det var väl syfilis. Vi hade ingen medicin med, men det skulle gå bud upp till oss efter medicin för fleras räkning.

Stackars alla lidande, ensamma, fattiga hedningar! Vad Guds fadershjärta måtte våndas för sina förlorade barn!

Andra natten sov vi på värdshus. Där blev fullt med färdemän efter hand. Hade vänner och kära kunnat se oss där, skulle de väl ömkat oss på grund av »eländigheten», men vi kände oss inte ömkansvärda. Där var varmt i skymningen. En enda liten oljeveke lyser inte långt! Vi fick god soppa på kött och mjöl, som vi hade med. Sen kröp vi tidigt ner i våra påsar och sov härligt. Omgivningen var intressant. Färdemännen lagade sin enkla måltid, postmannen från Kou-Yang kom med brev till oss. Det var roligt! De breven, som rest så fint kommer till sist invirade i en trasa i en kines' ficka, där de få ligga fem dagar, innan de är hos oss. I ett hörn i värdshuset låg värden, ett eländigt vrak, och rökte opium. Hans ansikte var anskrämligt. Utom honom var där en kock. Så framlevde två ensamma män sitt liv vid foten av en lång bergskedja. Naturen var storslaget vacker. Höga berg, som nu var vitklädda, stod inpå knutarna runtom. Och ovanför gnistrade stjärnorna. Kineserna där tjänade färdemän. Skulle de någonsin själva betjänas i det land, där man »reiser aldrig mer»?

Vi hade gått före karavanen för att Erintjin skulle få träffa sin familj, som han tagit till Kou-Yang. Från värdshuset hade vi bara 40 li hit. Här har jag i dag, nyårsafton, vaknat i ett litet enkelt missionshus och jag tackade Gud för hans trogna sändebud på jorden. På väggen är en plansch av den goda herden. I taket hänger lite' pappersgirlander. De har försökt göra det lite' jullikt. De har också haft julfest här. Men församlingen är liten, inte ens tjugo medlemmar. Golvet är ett ojämt stengolv, och mitt i rummet står en liten kamin. Sex bänkar och ett bord är hela inredningen. Men mannen och hans familj är så strålande. De eldade det lilla »missionshuset» för att vi skulle ligga där, men vi tyckte inte att det passade i detta hednaland. Då erbjöd sig Erintjin att sova med Edvin här. Jag skulle då vara med hans familj, som fått ett rum här. Men hur skulle vi vilja ta glädjen ifrån dem! Han som varit skild från familjen hela hösten. Vi hittade på att en av oss skulle ligga i en stor sal, där japanerna huserat och förstört. Det var det riktiga missionshuset. Naturligtvis ville inte Edvin låta mig komma dit. När kineserna hörde det, blev de rent förskräckta. De tog ut ugnen från sitt rum och satte den i stora salen. De hade då sin inmurade gryta kvar. De försäkrade, att de inte skulle frysa. De har fem barn. En som går i skola i Paotow. Fyra flickor, de minsta tvillingar om fyra månader, hemma. Folk säger: »Sälj den ena flickan, hur kan Ni vilja ha så

Kamelkaravan

mycket besvär och utgifter? Men vi, som tror på Jesus, kan inte sälja vad Gud gett oss. Vi älskar våra flickor lika mycket som vår son.» Det är rörande att möta Guds barn på jorden. Bed för den ensamme predikanten i Kou-Yang, som var dag går ut med evangelii budskap på gatan. Men först bär han vatten till hustrun och mongolkvinnan, Erintjins fru! Praktisk kristendom.

Denna lilla församling hör till Svenska Alliansmissionen. Hustrun är uppfödd på missionär Hills station. Hon är så rar. Hela hennes väsen strålar vänlighet. I eftermiddag kommer karavanen hit, och vi ska följa med den, så nyårsafton firar vi på ett värdshus nånstans. Men tro inte att vi avundas Er. Jag är fullkomligt nöjd och lycklig och tacksam. Kunde bara min tjänst få bli mer helhjärtad det år, som kommer! »Gud, som jag i min ande tjänar», läste jag i går i Romarbrevet. Det ordet grep mig så starkt. Vår tjänst är först och främst en inre — andens hängivenhet åt Gud. Sedan får Gud avgöra hur den skall yttra sig. Blir det för oss att tjäna som flyktingar västerut? Får vi vara kvar?

— — — Nu är det 2:dra januari. Vi fick fira nyårsafton också i Kou-Yang, ty karavanen kom inte, men nu är vi här i Paotow. Vi kom hit kl. 12.30 i rykande snöstorm och sträng kyla. Men vi mår fint. Jag är inte alls trött. Det är vemodigt att gå i Dagny-Edla Berglings tomma rum och minnas alla dem, som var med oss här i höst. Dagny-Edla har inte kunnat resa ner.

Hon är i Kweisue, dit hon reste för att vänta på flygplan, men inga plan kan komma på grund av kriget. Så väl, att inte vi kom ner allesammans.

Ryktena surra härnere. Än sägs det att Tientsin är fallet, än att det inte är så. Somliga säga att man försöker sluta fred. Vi ha telegraferat till svenske konsuln. Han kunde inte ge något råd, fick vi till svar. Att fara till Kweisue vore rakt ingen idé. Vi har för övrigt inte pengar nog till det. Däruppe har vi i alla fall mat för flera månader framåt. Vi har fått telegram från missionär Malmvall i dag om pengar; det kan nog ordnas, så att vi får silver här. Vi får sälja ett tält för tre hästar och kanske ett annat för två kameler. Det är »nödhjälpstält» från Tatung. Vi har telegraferat till Anders Martinsson i Ningsia, men vi har än inte fått svar. Gunzels och Mac's tros vara Wangifo. Mac hade sänt bud, att han var redo att komma och hämta oss, om vi behövde fara från Må Mingan. Vi ska skriva dit, men vi vill vänta med att ge oss av tills det blir nödvändigt. Mongolerna är glada att ha oss däruppe, det förstår vi. Hur det än blir, så var det Gud, som hjälpte oss upp. Kärrmännen fick betalt för två resor på grund av den osäkra valutan. När se'n de röda kom, tog körkarlarna det till ursäkt för att alldeles utebli. Erintjin försökte för en tid sedan, men kunde inte få någon rätsida på dem. De ville absolut inte gå och inte ge pengar tillbaka — och dock var en av dem kristen och f. d. predikant. Nu har Gud rört vid hans hjärta, så han går upp med en kärra. Vi får upp alla specerier, sylt, stolar att sitta på (våra sommarstolar faller sönder) bord att äta vid. Vi ha bara haft mitt lilla balkongbord till allting. Kanske vi kan få upp ett skåp att ställa in i och ett bord till köket. Vi har bara lådor.

Vi tackar Gud för detta. I morgon ska vi lasta kärran, och på lördag tror vi, att vi är klara att fara tillbaka.

Kineserna här säger, att vi gör bäst i att fara västerut. De mena, att vi kanske kan få något år på oss därborta. Vi vill alla genom Guds nåd få fortsätta mongolarbetet. Gud kan ge oss möjligheter västerut om vi nu måste lämna Må Mingan, och därför vill vi alls inte resa till Shanghai eller Hongkong.

Vi undrar, om Paul Eriksson tagit hand om våra lårar från Peking. Där ha vi våra bästa saker. Dagny-Edla kom hit i går kväll och reste i dag på morgonen. Snällt av henne! Hon väntar på flyg söderut.

Allra käraste hälsningar! Eder

Elsa B—n.

Anders Marthinsson: »Här är stor hunger efter Guds ord»

40.000 bibeldelar spridda

Lanchow, Kansu 19 mars 1949.

Tack för ett telegram jag i dag fick från Eder missionsexpedition med förfrågan om hur jag ser på läget härute. Länge har jag haft i tankarna att skriva till Eder.

Det är ju glädjande, att Ni tänker på att sända ut nya missionärer, även om man står lite frågande i dessa dagar.

Jag skulle tro att det skall gå att ordna med rum i Hongkong. Vi ska skriva till Basel Mission, 58 Taipoo Road och höra efter. Redan nu kan vi smått höra oss för litet, men intet bestämma, förrän vi få veta, när båten kommer till Hongkong.

Angående resan från Hongkong upp till Lanchow så är väl den enda vägen för närvarande att flyga. Det går många flygplan mellan Kanton och Lanchow.

Och att komma upp med flyg är säkert inte svårt. Det går för närvarande en väldig trafik mellan södra Kina och nordvästra. Det blir ju lite svårt med sakerna och ganska kostsamt att få dem upp. Men tag inte en massa smått och gott med utan bara det allra nödvändigaste. Ska vi ge oss iväg härifrån igen, så kommer vi att kunna ta med bara en liten bråkdel av vad vi ville ha med. Vi ha för övrigt måst lämna det allra mesta i Peking och Kalgan och hade endast en 500 kilo med oss för hela familjen. Och det går bra. Här i Lanchow kan man få köpa en massa saker även om de är dyra.

Vi ha sedan vi kommo hit ofta ställts inför frågan: Huru länge ska vi kunna stanna och vart ska vi fara nästa gång? Detsamma gäller hela missionärskåren här i norr. Man hoppas ju i det längsta kunna hålla sig kvar. Men endast Gud vet. Detta distrikt är ju helt i muhammedanernas händer, och hitintills har det varit föga av rött inflytande här. Man kan ju hoppas att dessa muhammedaner ska kunna hålla det andra inflytandet litet på avstånd, men ingen vet hur det kan gå. För ett par veckor sedan var jag med på en bjudning som guvernören här hade för en liten skara missionärer, och han sade sig hysa den meningen att allt skulle komma att ordna sig och

att det skulle kunna bli fred, bara delegaterna kommit samman och talats vid. Han trodde på förhandlingsvägen. För många av oss utlänningar och för många kineser också är det svårt att förstå hur något sådant som fred skall kunna komma tillstånd mellan två så skilda element som de röda och Kuomingtang. Men man måste ta med i beräkningen, att Kina är så olikt allt annat och kinesen kan vad vi västerlänningar inte kan. Vi få hoppas och bedja. För Gud är allt möjligt. Kina Inlandmissionens missionärer ha beslutat att stanna även under den nya regimen. De ämna stanna så länge de kan. Christian Missionary Alliance och en hel del av Skandinaviska Alliansmissionens missionärer i Siandistriktet har rest, men inga av C. I. M. Alla deras stationer äro besatta både i Ningsia, Kansu och Tsinghai. Missionär Arne Nordmark skrev nyss att han tänker stanna, om C. I. M. stannar. Som ni kanske vet, så är missionären Gunzel här. De ha hyrt en liten gård, och jag hörde just att deras kinamissionärer från Sianfältet tänker på att komma hit för att upprätta ett huvudkvarter här i Lanchow.

Detta är litet om hur läget ter sig från vår synpunkt sett. Själva kan vi inte råda beträffande edra nya missionärers eventuella utresa. Var och en måste vara viss i sitt eget hjärta, om han eller hon skall resa ut eller ej. Just nu pågår förhandlingar om fred, och ingen vet, när de bli färdiga eller om kriget skall fortsätta. Nyss hörde jag att det är lite strider norr om Sian. Må Gud i sin stora nåd ge oss fred i detta arma land. I det stora hela måste man säga, att denna del är en fin, oförstörd bit av Kina, och folket är mycket trevligt och villigt att lyssna. Över hundra blev omvända under en veckas tid vid det kinesiska nyåret.

I vårt arbete ha vi haft det gott sedan vi kom hit. Men det finnes inga mongoler här i staden att arbeta ibland. Man ser en hel del tibetaner på gatorna och någon gång en liten skara mongoler. Vi ha emellertid inte så långt till dem. Och jag hoppas att i nästa vecka kunna göra en resa till Kukunoor och för övrigt även till andra platser i Tsinghai. Mr Williams kommer upp i morgon eller övermorgon med våra nya biblar. Det har varit mycket att göra sedan jag kom hit. Missionsplanet S:t Paul har varit uppe med en 5000 kg. biblar och andra skrifter. Vi ha nu bibelordet på 8 olika språk här i vårt nordvästra Bible House. Det är provinserna Singkiang, Kansu, Tsinghai samt Ningsia som lyder under detta kontor. Under de fyra månader som vi varit här ha vi spritt 1400 helbiblar, något mera av Nya Testamentet samt en 30—40.000 bibeldelar.

Det berömda lamaklostret nära Kukurooområdet

Vi ha inte som förr några anställda bibelspridare. Här är en sådan hunger efter Guds ord. Ni har kanske hört att vi hålla på att bygga en lokal i stadens centrum. Det är C. I. M:s Independent Church (självunderhållande församling) som bygger för oss. Här är det inte lätt att få en gård eller ett hus. Kommer edra missionärer hit, så skall vi göra vad vi kan för att få bostad åt dem. Från missionärerna i Må Mingan ha vi intet hört de sista veckorna. Men de lära må bra. Vi hade hoppats att de skulle kunna komma hit, och vi ha verkligen haft bekymmer för dem. Att de haft det drägligt, ha vi kunnat tänka oss, men att bli helt avspärrade är inte så roligt heller. Nog vore det bäst om de komma hitåt och kunde vara här. Vi hade ordnat med en av de statliga bilarna, som skulle fara efter dem, men de tänkte inte på, att vi måste här ha kontakt med dem utan sände ett telegram att de reste hem men väntade ej på vårt svarstelegram. En av statsbilarna kunde ha gått till Kooyuang efter dem, bara vi hade haft kontrakt med dem. Det är ju en 125 svenska mil dit. Ingen liten bit. Jag har nu skrivit till Gerda Ollén att de skall, om de vilja komma hit, sända någon till Kuoyang för att telegrafledes hålla förbindelse öppen med oss och så eventuellt ordna så att de kan komma ned till nämnda stad. Så ska vi åter försöka med en bil. Dessa bilar ta sig fram överallt där vi själva skulle ha svårt att färdas på annat vis. Nu får jag ju själv en bil, en 2 ½ ton lastbil, särskilt konstruerad, men jag har inte tid att fara och riskerna är inte små. Må

Gud leda. Skall som sagt göra vad jag kan för att hjälpa dem. Själv skall jag ut på flera tjänsteresor. Bland annat skall jag fara till Tsinghai och senare till Tihua. Denna sista resa kommer att ta minst en månad. Men jag kommer inte att resa upp till Singkiang förrän efter det vi flyttat in i de nya lokalerna, och det kommer inte att bli förrän i juni eller kanske juli. På den första resan kommer Paul att följa med och så få en liten inblick i hur landet ligger samt talas vid med Nordmark. Hoppas att det skall gå att ordna ett nytt fält för Er uppe i dessa fina mongoltrakter. Gunzel och Törjesen komma ock att resa med. De tänka något på ett fält vid Suchow eller Chiuchuan nära oljefälten uppe i s. k. Panhandeln på vägen till Tihua i norra Kansu. Det skall på den vägen gå att komma i kontakt med mongoler i norr och även åt Kukunoor-trakten. Må Gud leda alla dessa planer.

Då det gäller tryckningen av det reviderade Nya Testamentet på mongoliska vill jag meddela följande. Medan jag var i Kalgan, höll jag på att ordna med mongoliska bokstavstyper, och Bibelsällskapets sekreterare i Shanghai har gjort en del arbeten, men ännu har jag inte fått upp dem. Då vi lämnade norra Kina och fick detta distrikt i stället, så skrinlades helt naturligt denna fråga för en tid. Men jag skall bedja vederbörande i Shanghai att söka ordna med typformarna, så snart sig göra låter. Sedan vi kom hit, så ha vi fått veta, att det skulle gå att trycka eller göra matriserna här i Lanchow. Jag talade vid en andaktsstund för bibelskoleelever en morgon och nämnde att vi haft ett tryckeri i Mongoliet. Föreståndaren sade då att de hade alla nödvändiga saker som behövs för ett tryckeri, men de måste ha någon till hjälp för att sätta upp det. Mr Williams erbjöd sig då att hjälpa dem. Och nu är det uppsatt. Få vi typer eller rättare formarna, så ska vi kunna ordna litet med förarbetena. Emellertid är av allra största vikt, att Boberg och Gunzel samt deras mongoler få granska manuskriptet, innan vi lämnar det till tryckning. Gerda Ollén och Erintjin har visst redan skrivit av en del som skall lämnas till dessa för en sista granskning. Det vore mycket bra om Gerda kunde komma hit och ordna detta sista arbete. Jag har varit inte lite bekymrad hur hon skall orka med denna långa resa. Men Gud har på ett underbart sätt hjälpt så många gånger, så han skall nog hjälpa...

Vi välkomnar de nya missionärerna om Gud så leder dem ut. Gud välsigne Er alla. Eder

A. M—n.

En hälsning

Från en missionärs sjukläger

Undertecknad besökte för några dagar sedan missionär Joel Eriksson i Uppsala. Han ligger som bekant sedan några månader sjuk. Läkaren hyser dock gott hopp om hans tillfrisknande, om det också tar sin tid och han alltfort får iaktta den största försiktighet. Ett par dar efter mitt besök fick jag påringning från fru Annie Eriksson. Hon ville framföra en hälsning från sin man och ett tack för besöket. Men samtidigt hade hon ett annat ärende. Hennes man önskade att jag genom tidningen Ljusglimtar skulle till alla Svenska Mongolmissionens vänner framföra en hjärtlig hälsning med ett varmt tack för alla förböner och allt deltagande. Den uppmuntran och den kraft han under sjukdomstiden fått genom detta vännernas intresse hade för honom varit en källa till tacksamhet och glädje. På samma gång ville han så gärna bedja vännerna att alltfort komma ihåg honom i sina böner. Vår Frälsare har manat sina lärjungar att vara uthålliga i bönen. Detta ville missionär Eriksson påminna om, och han var förvissad om att, när han vädjade till sina vänner om denna sak, skulle de förstå honom och fortsätta med sin förbön. I sin hälsning bad han också att få inlägga sin varma tillönskan om Guds rika välsignelse över alla missionens vänner och över deras verksamhet för Guds rike.

I det jag sålunda framför hälsningen från vår käre vän, är det också min bön, att vi alltfort tänka på honom i våra böner. Att han känner det svårt att på detta sätt vara tagen ifrån det arbete, som han älskar mer än något annat, ligger i sakens natur. Det gav han ock uttryck för under mitt besök. Men Guds vägar äro icke alltid våra vägar. Låt oss alltså komma ihåg vår broder i våra tankar och våra böner.[1]

Stockholm den 1 april 1949.

J. E. Lundahl.

[1] Efter att ovanstående skrivits, erfor jag från hemmet i Upsala, att en ny sjukdom tillstött nämligen ledgångsreumatism.

En gammal mongolväns offergärning

Vid en missionärsmors bår

Foto Joel Eriksson

För några dagar sedan stod jag vid en gammal kristinnas bår i Tärnsjö missionskyrka. Det var missionär Joel Erikssons mor, vars stoft då vigdes till gravens ro.

Begravningsdagen blev en högtidsdag, ty den gamla Herrens tjänarinna, vars stoft vi samlades omkring, hade där i bygden lämnat djupa spår efter sig. De strålade av ljus. Då församlingens pastor, som förrättade jordfästningen, för oss pekade på orden i Fil. 1:21: »Ty att leva, det är för mig Kristus, och att dö, det är för mig en vinning», då kände vi en underbar gemenskap med de orden och med henne, som nu gått för att skåda något av den härlighet, som de orden låter oss ana. Från den talrikt samlade menigheten förnams liksom ett tyst instämmande i de upplästa orden, och det var som om man ville säga: »Just så var det vännen Anna Eriksson menade, önskade, bad och längtade efter att det skulle vara.»

Själv tyckte jag, att jag kände vår vän väl, och jag hade stått henne nära ända sedan jag 1919 första gången sammanträffade med henne. Ja, än tidigare kände jag ju henne ganska väl genom sonen Joel, som jag redan då varit kamrat med i Mongoliet under

6 à 7 år. Jag visste ju redan då i stora drag de väsentligaste händelserna i hennes liv.

Då jag nu stod vid hennes bår, kände jag, att Jesu ord i Matt. 16:25 uttryckte något av det mest väsentliga, som denna Herrens tjänarinna fått uppleva under sin långa levnadsdag, som sträckt sig över 90 år. »Den, som vill bevara sitt liv, han skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall finna det.» Så talade Jesus. Säkert hade även Anna Eriksson mer än en gång stått inför de orden, ibland kanske bävande.

För 50 år sedan stod hon vid en öppen grav, där hon fick bädda ned honom som var hennes stöd och hjälp i livet. Vid sin sida hade hon då två små barn, sonen Joel 8 à 9 år och en dotter ett par år yngre. Säkert var det tunga, hårda, svåra år, som följde, då det verkligen gällde att försaka sig själv dag för dag. Anna Eriksson hade emellertid redan i unga år funnit sitt livs fäste i Jesus Kristus. Att leva i Kristus och för honom blev också hennes livs mening och mål. Och detta bar henne igenom allt. Hon började sin missionsgärning i hemmet, och hon fick den stora glädjen att se sina barn välja Kristus. Men Kristi väg är en offrens väg. Det kom en dag, då denna mor ställdes inför valet att behålla eller mista något som var så nära det egna livet, som det kunde vara. Då hennes Herre och Mästare en dag sade: »Jag behöver din son för att därute i Mongoliet göra mitt namn känt», var det säkert inte ett lätt val hon ställdes inför. Sonen hade just hunnit bli man. Många förhoppningar hade säkert knutits till honom. Han skulle ju bli hennes stöd och hjälp! Och nu — kände hon sig icke ställd just inför det Jesu ord vi nyss citerat? »Om någon vill bevara (behålla) sitt liv, han skall mista det, men den som mister det, han skall finna det.» Vi veta ingenting om hennes kamp. Det var en mors kamp med sin Gud innanför den stängda dörren i den inre kammaren. Men vi vet, att hon svarade ja på sin Mästares begäran om sonen. Förlorade hon på detta val? Nej. Högtiden i Tärnsjö missionskyrka gav ett starkt vittnesbörd om, att hon funnit sitt liv.

Som kamrat med mongolmissionären Joel Eriksson i nu snart 40 år tror jag mig kunna säga att mor Anna Eriksson aldrig förlorat sin son. De voro skilda åt under många år genom en stor kontinent, men jag vet, att mor och son hade lika stark och verklig gemenskap som om sonen bott i födelseförsamlingen Huddunge eller i närmaste stad eller by. Jag tror, att jag kan säga, att missionsgärningen förde dem båda in i en starkare och innerligare gemenskap, än någon annan uppgift kunnat göra. Sonens uppgift i missionens tjänst blev för denna mor inte en för-

lust utan en stor vinst, en vinst som gjorde hennes liv rikare och förde henne in i en stor gemenskap både här hemma och där ute i Mongoliet. Jag minns mitt första sammanträffande med Joels mor. Jag fick ett starkt intryck av att hon var en person med stark vilja, van att handla och sköta sig själv. Under våra samtal kom det fram, att hon ville så gärna göra något för att stärka intresset för vår mission i Mongoliet. Glad och förhoppningsfull meddelade hon mig, att hon bett en av Joels barndomskamrater titta in och samtala med mig om vår mission därute i ökenlandet. Ungdomsvännen kom, och vi satt länge och samtalade om Mongoliet. Klokt och hänsynsfullt förde fru Eriksson samtalet in på vad som i Tärnsjö kunde göras för denna mission, som för henne på ett särskilt sätt hade blivit en kallelse från Gud. Barndomsvännen, som var en av ledarna i missionsförsamlingen, betonade, att någon organisation som skulle bli störande för missionsförsamlingens arbete ville han inte vara med om att bilda. Jag föreslog dem då att inte alls försöka organisera någonting, men jag bad dem, att det lilla spirande missionsintresse som redan fanns för vår mission skulle få leva i församlingens hägn. Under bön överlämnade vi så denna sak åt Gud och åt Tärnsjö missionsförsamling. Det lilla mötet i Anna Erikssons kammare står ännu kvar hos mig som ett starkt och ljust minne. Tärnsjö missionsförsamling har också med varm kärlek och stor förståelse troget vårdat denna missionskärlekens planta. Jag tror också, att det rum, församlingen givit Mongolmissionen, inte på något sätt inkräktat på församlingens arbete utan i stället vidgat och berikat detta arbete både här hemma och ute på andra missionsfält.

När vår mission snart nog fick sin egen tidning, Ljusglimtar från Mongoliet, då fann Anna Eriksson, att tidningen på ett särskilt sätt kunde bli henne till hjälp att sprida kunskap om Mongolmissionen. Hon började gå omkring inte bara i Tärnsjö samhälle utan också i byarna runt om och samla prenumeranter på tidningen. Detta höll hon på med så länge hon orkade, och när hon inte själv längre orkade, försökte hon lägga detta arbete i andra villiga händer. Som prenumerantsamlare har Anna Eriksson gjort ett stort och värdefullt arbete för spridningen på sin ort av vår tidning. Under många år var hennes prenumerantlista en av de längsta, som kom in till expeditionen, och tidningsbunten till Tärnsjö var en av de största buntarna. Med ett levande och vaket intresse följde hon vårt arbete i Mongoliet. Genom Ljusglimtar, som hon noga och med kärlekens vakna intresse studerade, fick hon en god inblick i detaljerna i vårt

arbete. Denna kunskap förstärktes ju genom breven från sonen. Ja, hon tycktes vara lika bekant med våra kristna i Mongoliet som med vännerna i Tärnsjö. Men att även vännerna i Tärnsjö genom henne lärde känna och älska mongolerna, därom vittna de många Tärnsjönamnen i vår kassabok. Nu har hon lämnat oss. Då vi stod där vid hennes bår, kändes saknaden stor, men det var inte en sorgens saknad. Den rika fond av kärlek, ljus och hopp, som hon spritt omkring sig och lämnat kvar, lyste upp denna begravning och gjorde den till en hoppets högtid.

Det tunga moln av sjukdom och svaghet, som hindrade Joel att vara med vid hennes bår, fick även det en guldkant genom det ljusa minnet av en mor som betytt så oändligt mycket för honom såväl under barndomen som i hans arbete under närmare 40 år i Svenska Mongolmissionen.

Ett vittnesbörd om Tärnsjövännernas kärlek till denna mission var den insamling, som efteråt gjordes för Mongolmissionen och som tillförde vår kassa 508:— kr.

M. H-k.

Meddelanden

Från Lanchow har — kort före tidningens pressläggning — anlänt följande glädjande telegram avsänt den 21 maj:

»*Safely arrived. Planning go west. Address Lanchow. Greetings love to Mission and relatives. — Missionaries.* (Lyckligt anlända hit. Vi planera att fara västerut. Adressen är Lanchow. Kärlekens hälsningar till missionen och till våra anhöriga. — Missionärerna.»)

Planerna på resa västerut avse uppenbarligen det av mongoler befolkade Kukunoor-området, som ligger en dryg dagsfärd med bil från Lanchow. Våra nitiska missionärer vill tydligen till varje pris till en mongolbygd.

*

Missionär Paul Eriksson meddelar, att den svensk-amerikanske missionären Gunzel, en av våra gamla vänner därute, planerar att starta en mongolisk språkskola i Lanchow. Vår vän Paul omtalar, att denna plan omfattats med stort intresse av ledande missionärer därute. Han förmenar att den tilltänkta språkskolan skulle bli till stor nytta även för vår mission.

*

Den till den 4 maj bestämda utresan för missionärerna Elsa Skallsjö, Sigrid Jonsson, Eric Almefors och Birger Dahlström är framflyttad till den 29 juli.

*

Vid ett missionssamkväm å Hushållsskolan Margaretha blev nödhjälpschefen, hr Georg Söderbom föremål för en hjärtlig hyllning från missionsvännernas sida.

Hr Söderbom gav en delvis humoristisk, delvis djupt allvarlig skildring av sina bemödanden att med amerikansk hjälp lindra nöden bland mongoliska flyktingar.

Hr Söderbom gav också uttryck åt sin varma tacksamhet för den hjälp i fråga om utdelning av kläder och livsmedel till de nödställda, som lämnats av våra mongolmissionärer. Hos dem fanns en förståelse och ett praktiskt omdöme, som ofta saknades hos andra utlänningar, och tack vare våra missionärer och Anders Marthinsson m. fl. hade resultatet av nödhjälpsarbetet blivit bättre än eljes skulle ha blivit fallet.

Missionens ordförande, redaktör Lundahl, framförde i ett hjärtligt anförande missionsvännernas synnerliga tack till hr Söderbom för de värdefulla och alltid beredvilliga tjänster, han vid många kritiska tillfällen gjort våra missionärer — exempelvis vid den stora förflyttningen i våras från Kalgan till områdena vid Paotow.

Som ett synligt bevis på denna missionsvännernas tacksamhet överlämnades till hr Söderbom ett par hedersgåvor, för vilka han framförde sitt varma tack.

Missionssekreterare M. Havermark gav vid samma tillfälle en trevlig skildring av sina sammanträffanden med hr Söderbom under dennes barna- och uppväxtår samt under senare tider, då hr S. verkat dels som köpman, dels som kapten i den engelska armén samt som amerikansk rådgivare i militära angelägenheter.

*

Svenska Mongolmissionens årshögtid hålles den 28—31 maj. Lördagen den 28 och söndagen den 29 hålles mötena i Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm. Måndagen den 30 och tisdaden den 31 bli missions- och bibelstudiedagar. Dessa förläggas som vanligt till Bibelinstitutet, Hagaberg, Östertälje.

Anmälan om deltagande under de båda dagarna i Östertälje bör göras å vår expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm, så tidigt som möjligt. Priset för dessa båda dagar blir för mat och husrum kr. 12:—, sänglinne och handdukar böra medtagas.

Talare vid årshögtiden bli i Betesdakyrkan pastorerna Arthur Johanson och Per Wårding, redaktör Jakob Lundahl och hemmavarande missionär samt vid missions- och bibelstudiedagarna i Östertälje missionsföreståndare Nils Dahlberg, missionslärare Gösta Sandberg och pastor Johan Hagner samt hemmavarande missionärer. Solosång av fru Ester Berggren samt sång av Mongolmissionens damkör.

Vi hälsa våra vänner i första hand i Stockholm och förorterna välkomna till dessa möten i Stockholm. Försök också att komma med på de båda dagarna i Östertälje. Vi hoppas också att det skall bli möjligt även i år för en del av våra vänner utifrån landet att vara med vid årshögtiden. Låt oss gemensamt bedja Gud att han av nåd ville giva oss en god och välsignad årshögtid.

Influtna missionsgåvor.

Mars månad		*Januari—mars månader*	
1948	*1949*	*1948*	*1949*
8.418: 50	15.338: 14	49.842: 20[1]	36.991: 11[2]

[1] Därav testamentsmedel 13.834: 29
[2] Därav testamentsmedel 2000: —

Redovisning

DECEMBER MÅNAD 1948.

Forts.

nr 2988 E. T., Spånga 5 kr; nr 2989 I. W., Växiö 8 kr; nr 2990 M. W., Norrköping 10 kr; nr 2991 I. Ö., Trelleborg 10 kr; nr 2992 H. B. Ö., Stockholm 8 kr; nr 2993 G. A., Hok 50 kr; nr 2994 O. J., Hälsingborg 5 kr; nr 2995 M. A., Lindesberg 8 kr; nr 2996 A. A., Fristad 20 kr; nr 2997 E. A., Jönköping 5 kr; nr 2998 E. A., Rasbokil 8 kr; nr 2999 H. A., Gånghester 8 kr; nr 3000 G. A., Näset 10 kr; nr 3001 O. A., Kvidinge 3 kr; nr 3002 A. A., Hälsingborg 5 kr; nr 3003 B. A., Röke 18 kr; nr 3004 A. B., Klippam 8 kr; nr 3005 57 kr; nr 3006 E. D., Bräkne Hoby 3 kr; nr 3007 A. D., Värmskog 8 kr; nr 3008 K. D., Vårgårda 10 kr; nr 3010 O. E., Hallviken 5 kr; nr 3011 L. E., Sellnäs 6 kr; nr 3012 L. G., Finspång 5 kr; nr 3013 G. H., Göteborg 8 kr; nr 3014 E. H., Jönköping 10 kr; nr 3015 L. J., Edsvära 3 kr; nr 3016 S. J., Järnboås 8 kr; nr 3017 E. J., Göteborg 3 kr; nr 3018 P. J., Gislaved 3 kr; nr 3019 L. K., Kåge 3 kr; nr 3020 H. K., Gränna 5 kr; nr 3021 E. L., Ängelholm 15 kr; E. L., Blidsberg 10 kr; nr 3022 S. L., Lit 1 kr; nr 3023 Mongolgruppen i Borås gm A. M. till F. S. M. Perssons underhåll 66 kr; nr 3024 H. N., Förslövsholm 1 kr; nr 3025 G. O., Stockholm 25 kr; nr 3026 M. O., Råå 10 kr; nr 3027 A. P., Kristianstad 10 kr; nr 3028 J. W. P., Furusund 3 kr; nr 3029 A. S., Näsviken 3 kr; nr 3030 G. T., Röke 7 kr; nr 3031 A. Å., Hälsingborg 18 kr; nr 3032 E. Ö., Djurhamn 3 kr; nr 3033 A. L. B., Kvidinge 20 kr; nr 3034 A. T. A., Eskilstuna 10 kr; nr 3035 M. B., Frösön 10 kr; nr 3036 M. C., Motala 15 kr; nr 3037 V. E., Eskilstuna